

[Boligministeren.]

boligdiskussioner vendt tilbage til boligstøtteloven af 1946, den lov, der i sin tid blev foreslået og gennemført under en venstre-regering. Princippet i 1946-loven var som bekendt, at byggeriet blev finansieret med statslån, der blev udbetalt kontant og ydedes til en lav rente. Den meget lave statslånsrente betød, at bygherren, hvad enten det drejede sig om den private bygherre eller det almennyttige byggeri, ikke anstregte sig særligt for at opnå det, man betegner som størst mulige foranstående lån, og det medførte, at det billige statslån i lange perioder dækkede praktisk talt op mod $\frac{3}{4}$ af den samlede prioritering.

Denne billige statslånsfinansiering var der, som enhver jo ved, ikke mulighed for at opretholde. Baggrunden for, at vi måtte opgive denne finansieringsform, var dels finansielle hensyn, men vel navnlig politiske hensyn. Vi måtte efterhånden gå over til at finansiere boligbyggeriet med statslån til markedsrente, og i 1958 forlod man helt statslånsfinansieringen og gik over til finansiering over det private kapitalmarked. Den subvention, der hidtil havde været ydet i form af lavt forrentede statslån, blev nu afløst af tilskud, som alene blev ydet til boligtagere, der opfyldte visse sociale forudsætninger, medens boligtagere med en indkomst over denne sociale grænse måtte betale den leje, der betingedes af den fulde markedsrente.

Jeg erkender, at de nuværende finansieringsvilkår for byggeriet ikke er blevet mødt med udelt tilfredshed, men som jeg allerede har nævnt, var der ikke politisk mulighed for at opretholde 1946-lovens finansieringsform, og der har heller ikke senere været mulighed for at ændre de finansieringsvilkår, der blev fastlagt i 1958-loven. Ikke desto mindre har vi gentagne gange været stillet over for kravet om en fast, lav rente for boligbyggeriet, og man har navnlig henvist til forholdene i Sverige.

Nu har vi for os et forslag, der tilsyneladende skulle løse dette problem. Jeg vil her gerne gøre den bemærkning, at hvis der havde været politiske muligheder for at opnå tilslutning til at gennemføre en anden finansieringsform for det almennyttige byggeri end den, der gælder i dag, kan det ærede medlem hr. Arne Larsen være nogenlunde

sikker på, at så havde jeg selv fremsat et sådant forslag. Jeg skal gerne ved denne lejlighed erindre det ærede medlem om, hvad jeg tidligere har givet udtryk for, ikke alene som mit partis ordfører, men også efter min tiltrædelse som minister, nemlig at den gældende boligbyggerilov er en kompromislov, og at den ville have haft et andet indhold, hvis den havde været udarbejdet af en socialdemokratisk flertalsregering. Nøjagtig det samme vil vor regeringspartner kunne sige ud fra dette partis forudsætninger og principielle indstilling til boligproblemerne.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger vedrørende det almennyttige byggeris ønske om en fast, lav rente. Hver eneste gang Danmarks Lejerforbunds tidligere formand har udtalt sig om det ene eller det andet boligproblem, så gentager han dette ønske, så slutter han med ønsket om en lav, fast rente. Jeg har ikke talt med Hans Andersen, men jeg føler mig helt overbevist om, at hvis jeg spurgte, om han mente, at det nu fremsatte lovforslag imødekom dette ønske, ville svaret blive benægtende; han ville sige: man har ikke bud med fra mig vedrørende dette forslag. Det, man ønsker fra det almennyttige byggeris side, er nemlig en lav rente af hele prioritetsgælden, altså fra bund til top, og ikke alene — som det foreliggende forslag tilsigter — en lav rente for de yderste midler, der placeres i byggeriet.

Det fremgår klart af lovforslagets § 7, stk. 2, og § 10, stk. 1, at lån fra den foreslåede boligfond skal sikres „næst efter størst mulige lån af offentlige midler“. Det vil altså sige almindelig kredit- og hypotekforeningsbelåning. Disse institutters lån tegner sig efterhånden for omkring 60 pct. af værdien, og da lånegrænsen efter forslaget er maksimeret til 95 pct., d.v.s. fortsat med et beboerindskud, som ganske vist er sat til 5 pct., vil den lave rente altså kun berøre den sidste del af prioriteringen, altså omkring 35 pct. af byggeomkostningerne.

Jeg vil dog gerne sige det helt klart, at jeg fuldt ud er klar over, hvad de senere års høje renteniveau har betydet for nybyggeriet i relation til lejefastsættelsen, og jeg deler naturligvis ønsket om, at renten af hele prioriteringen søges nedsat i videst muligt omfang. Men for at opnå dette må den økonomiske politik tilrettelægges såle-